

Приказка за неволята

Живял някога накрай село един стар гървар със своите двама сина. Всеки път, когато отивал в гората, той ги водел със себе си да му помагат. Но не щеш ли, един ден се разболял и им рекъл:

— Момчета, днес ще трябва сами да отидете за гърва.

— Ще отидем, тате, защо да не отидем — отвърнал големият, — ала ако се счупи колата, какво ще правим без тебе?

— Не берете грижа — успокоил ги бащата. — Повикайте неволята и тя ще ви я поправи.

Отишли момците в гората и развъртели секирите. Насекли гърва, претоварили колата и на връщане тя се счупила.

Сегнали двамата братя край пътя: ами сега що да сторят?

Тогава големият си спомнил гумите на баща си.

— Невольо! Невольо! — провикнал се той. — Ела да ни поправиш колата!

Но никой не се обадил.

Викали, викали двамата братя, докато се мръкнало. По едно време по-малкият казал:

— Слушай, братко, то се е видяло, че няма да дойде неволята, ами да вземем сами да поправим колата, че да се приберем.

Речено — сторено: запретнали ръкави, поправили колата и скоро стигнали в селото.

Като разказали на баща си какво се е случило, той се усмихнал и рекъл:

— Ех, момчета, та това е била неволята! Тя е дошла и ви е помогнала да си поправите колата.

Българска народна приказка